

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3187/2017. (VII. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.M.1354/2014/9. sorszámú ítélete, a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.308/2015/4. sorszámú ítélete, valamint a Kúria Mfv.II.10.195/2016/4. sorszámú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján (dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda, 1054 Budapest, Alkotmány u. 4. I/105.) 2017. február 28-án az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.M.1354/2014/9. sorszámú ítélete, a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.308/2015/4. sorszámú ítélete, valamint a Kúria Mfv.II.10.195/2016/4. sorszámú ítélete megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint az ítéletek ellentétesek az Alaptörvény II. cikkével, XXIII. cikk (8) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével. Az indítványozó vélekedése szerint az eljáró bíróságok ezen túlmenően nem vették figyelembe az Alaptörvény I. cikkét, R) cikkét, 28. cikkét és a Nemzeti hitvallásban kinyilvánított elveket.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló peres eljárásban megállapított tényállás szerint a felperes (jelen ügyben: indítványozó) docensként dolgozott az alperes felsőoktatási intézmény jogelődjénél. Az alperes felmentéssel megszüntette a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a nyugdíjazására tekintettel. A felperes a felmentési idő alatt érdemi munkát végzett, és ezzel összefüggésben levélben fordult az alperes mint jogutód intézmény dékánjához, hogy az ezen időszakra járó illetményét, valamint ennek kamatát fizessék meg részére. A felperes elmaradt juttatásának megfizetése iránt keresetet nyújtott be, melynek eredményeként anyagi igénye kielégítést nyert. A felperes az alkotmányjogi panasz eljárás alapjául szolgáló elsőfokú eljárásban azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a dékán válaszlevelének mint munkáltatói intézkedésnek a jogellenességét, mivel abban a dékán azt állította, hogy a felperes megsértette a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 3.–4. §-ában foglalt tájékoztatási, együttműködési kötelezettségét és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét. A válaszlevél szerint ugyanis a munkavállalónak tájékoztatnia kellett volna az utasítás adóját arról, hogy őt a munkáltató – a felmentési idő teljes időtartamára – a munkavégzés alól felmentette. Erre hivatkozással személyiségi jogai megsértését is kifogásolta.
- [3] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2015. január 12. napján kelt 12.M.1354/2014/9. sorszámú ítéletében elutasította a felperes keresetét. Megállapította, hogy a felperes által sérelmezett levél nem munkáltatói intézkedés volt, hanem csupán véleménynyilvánítás, amely önmagában nem eredményez jogellenességet még akkor sem, ha az jogilag nem helytálló. A személyiségi jogsértéssel összefüggésben megállapította, hogy annak a felperes által előterjesztett formában nincs helye.
- [4] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 2015. november 26-án kelt 6.Mf.680308/2015/4. sorszámú ítéletében – a jogi indokolás részben történő módosítása, kiegészítése mellett – helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a munkáltató jogi álláspontja nem minősül személyiségvédelmet megalapozó tényállásnak, ezért nem volt alkalmas a jó hírnév és becsület megsértésére, különös tekintettel arra, hogy az kétoldalú levelezésben fogalmazódott meg.
- [5] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a 2015. január 28-án kelt Kfv.III.38.103/2014/7. sorszámú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy a törvényszék helytállóan nem minősítette személyiségi jogi védelmet megalapozó tényállásnak a munkáltatónak a közalkalmazott igényérvényesítésére válaszképpen kifejtett jogi álláspontját. Ennek megfelelően jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által kifogásolt levél nem volt alkalmas sem a jó hírneve, sem a becsülete megsértésére.

- [6] Az indítványozó kérelme indokolásában az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló peres eljárással összefüggésben azt kifogásolta, hogy a bíróságok az Alaptörvény II. cikkébe ütköző módon „mellőzték a felperes indítványozó személyiségi jogai (emberi méltóság, jó hírnév, becsület) megsértésének megállapítását és a jogkövetkezmény alkalmazását”. Az indítványozó szerint „az emberi méltóság része, hogy az ember védelmet találjon az olyan támadásokkal szemben, amely az emberről – valótlanul és jogi alap nélkül – azt állítja, hogy a törvényeket nem tartja be.”
- [7] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét azzal indokolta, hogy a bíróságok figyelmen kívül hagyták a felperes személyiségi jogsértés megállapítására irányuló keresetét, azt nem tárgyalták és nem bírálták el, továbbá nem vették figyelembe a munkáltatói tényállítás valótlanosságát alátámasztó bizonyítékokat és az elutasító döntést nem indokolták meg.
- [8] 2. Az Alkotmánybíróságnak először azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz eleget tesz-e az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem törvényi követelményeinek.
- [9] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó kérelme csak részben felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésben foglalt formai követelményeknek. Az indítványozó megjelölte azokat a törvényi rendelkezéseket, amelyek az Alkotmánybíróság hatáskörét megállapítják [Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, (3) bekezdés *b*) pontja, Abtv. 27. §], kifejtette az indítvány benyújtásának indokait, hivatkozott az Alaptörvényben biztosított jogaira, és kifejezett kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.M.1354/2014/9. sorszámú ítélete, a Fővárosi Törvényszék 6.Mf.680.308/2015/4. sorszámú ítélete, valamint a Kúria Mfv.II.10.195/2016/4. sorszámú ítélete megsemmisítésére. Az indítványozó a kifogásolt ítéletekkel összefüggésben kifejtette indokait az Alaptörvény II. cikkének és XXXVIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelme tekintetében, de nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy azok miért ellentétesek az Alaptörvény XXIII. cikk (8) bekezdésével. Nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott formai követelménynek a beadvány, ha az a támadott bírói döntéssel lezárt eljárások leírását és pusztán a törvényességi szempontú kritikáját, valamint az indítványozó szerint az Alaptörvény ezáltal sérülni vélt szabályai idézését tartalmazza, azok tényleges összekapcsolása nélkül.
- [10] 3. Az Alkotmánybíróság a formai követelményeknek való megfelelés vizsgálatát követően – az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján – az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 27. §-a és 29. §-a szerinti feltételeknek való megfelelést vizsgálta.
- [11] 3.1. Az indítványozó a bírósági eljárásban felperesként vett részt, így érintettsége a támadott ítéletekkel összefüggésben egyértelműen megállapítható. Az Abtv. 27. §-a azonban nem csupán az alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló ügyben (jelen esetben: közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata) való érintettséget követeli meg, hanem feltételezi az összefüggést az alapügy és az alkotmányjogi panasz eljárás között. Az alapügyben való érintettség az alkotmányjogi panasz eljárás szükséges, de nem elégséges feltétele. Az alkotmányjogi panasz funkciója a jogorvoslat, amely az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét feltételezi. Jelen alkotmányjogi panasz esetében az Alaptörvény I. cikkére, R) cikkére, 28. cikkére és a Nemzeti hitvallásban kinyilvánított elvekre – azon túlmenően, hogy az indítvány erre vonatkozó indokolást nem tartalmaz – nem is lehet alappal hivatkozni, mivel ezek önmagukban nem vetik fel az indítványozó Alaptörvényben garantált jogainak sérelmét.
- [12] Az Alaptörvény II. cikk bekezdésében garantált emberi méltósághoz való jog az Alkotmánybíróság értelmezésében az emberi státusz abszolút védelmét biztosítja. A konkrét peres eljárásban – az indítványozó által előadott érvek alapján – ezen alapjog sérelme nem merül fel.
- [13] 3.2. Az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogra is, azzal az indokolással, hogy a bíróságok figyelmen kívül hagyták a felperes személyiségi jogsértés megállapítására irányuló keresetét és a munkáltatói tényállítás valótlanosságát alátámasztó bizonyítékokat.
- [14] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza állandó gyakorlatát, mely szerint az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-el-

lenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; ezt követően megerősítette: 3392/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3017/2013. (I. 28.) AB végzés, Indokolás [3]}.

- [15] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {elsőként lásd: 3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; ezt követően megerősítette: 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}.
- [16] Az Alkotmánybíróság a konkrét ügyben megállapította, hogy az indítvány a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára irányul, az indítványozó ugyanis nem a kifogásolt bírói döntésekben foglalt jogértelmezést, hanem az ügyben felmerült tények szakjogi értékelését vitatja, és a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó bizonyítási kérdéseket kifogásol.
- [17] Az indítványozó hivatkozott ugyan a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség sérelmére is, de azt a kifogásolt bírósági döntésekkel összefüggésben csupán állította és nem támasztotta alá.
- [18] Tehát az alkotmányjogi panasz a konkrét ügyben a hivatkozott Alaptörvényben biztosított jogokkal összefüggésben nem vet fel sem az egyedi ügyön túlmutató alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, sem a bírói döntést érdemben befolyásoló, az alkotmányjogi panasz hatáskörben orvosolható alaptörvény-ellenességet.
- [19] Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg részben az Abtv. 52. § (1b) bekezdésben foglalt formai követelményeknek, részben az Abtv. 27. § és 29. §-ában foglalt tartalmi feltételeknek, az Alkotmánybíróság azt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. július 4.

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/796/2017.

